

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

**Saxonia || Et || Metropolis || Alberti Crantzii || Historici
Doctiss. Sacrae || Theologiae & Iuris Canonici Doctoris ||
celeberrimi, ac Ecclesiae Ham-||burgensis quondam
Decani**

Krantz, Albert

Coloniae, 1574

Capvt IX.

urn:nbn:de:hbz:466:1-11453

ficari. Quidam ferunt Celticam terram propter magnitudinem regionis, ab extremo mari, à septentrionalibus climatibus ad Orientem versùs Maotim fluuium conuersam, Ponticam Scythiam attingere, & hinc factam gentium commixtionem. Homerus quoque gentem Cimmericam ab extremis occidui mundi aduenisse, Bosphorumq; Cimmericum de suo nomine fecisse, testatur. Consona triù testimonia illuc vergunt, vt suspicemur & andalorum gentem olim Cimbricam à rapinis appellatam, eam esse quæ à vetustissima memoria, ab occidua mundi regione, quam diximus, habitasse Cimbros, per maritimam Germanici Oceani versùs Orientem, per Prusiam atq; Poloniam, per Sarmatiam, nunc Tartariam, vsque ad paludes Maotidas tenuisse medias prouincias: Testis est lingua, quæ etiam nunc veteribus & andalis, quorum apud nos sunt reliquæ, Bohemis, Polonis, Russis, latissima genti vna est.

CAPVT IX.

NAm & pro alijs faciunt cõiectura, quòd aut Saxones fuerint, aut Dani, q sunt dicti Cimbri. Quòd enim Dani fuerint, qui sub Cimbrorù nomine pfecti sunt cum Teutonibus, & alijs Tigurinis, & Amburonibus, indè apparet, quòd per atatem illam, Dani eam prouinciam tenuerunt: Dudum enim Saxones eiectione fuere, & iã sub potētissimo rege Frotone Iutia quieuit circa natū Christum. Strabo, vt diximus, suspicionem induxit cum contestibus suis, quòd fuerint & andali, qui Cimbri sunt appellati: Nam latrocinando incertis errabundi sedibus, Cimbri ad paludē vsq; Maotim militiam agitarunt. Sed qui poterant agitare militiam tam longinquā, nisi & andali extitissent, qui per gentiles suos & andalos, omnia media tenentes, facile ad Maotim attingerent: Nam
alienam

alienam nationem ita vagari intra sua provincia limites, & andali non tulissent. Ptolemaeus autem cogitationem iniecit, Saxones ea appellatione censeretur: est enim non gentis, ut diximus, proprium, sed à mala iniecta qualitate appellatum, quod Cimber latronem sonat. Saxones autem sic tum à vicinis appellatos credi potest, quod ferocia genti sit cognata. Sed auget suspicionem, quod Ptolemaeus nominat Cimbros mediterraneos, qui à mari recedant in Austrum: hi autem fuere Saxones: qui cum diu Iutiam tenuerint, ibi à Ptolemaeo credi poterant etate sua habitare: Nam quod in mediterranea recedant, compertissimum est. Quid igitur in hac varietate censemus? Ego sine controuersia Danos Iutas fuisse existimo: qui tum appellatione Cimbrorum, cum Teutonibus, hoc est, Saxonibus, & ceteris nationibus Italiampetiere: Nam Dani, ut diximus, ea tempestate tenuere Iutiam provinciam, & poterant hi militiam agere usque ad Cimmericum: cum Gothis enim dudum exibat ea gens, & habitabat ad Cimmericum, deinde ad Danubium: ubi de suo nomine Daciam fecit vocari provinciam: quod in Suedia nostra ostendimus: & in mediterranea processit, eapotiissimum etate, qua Danorum procures Saxoniam suam fecere ditionis. Nec iniurium est, Iutas Danos, appellari Cimbros, id est, latrones, quod militiam late agitauerint, per maria, per littora, per terras, usque adeo, ut nauigantes, aliquando Constantinopolim pulsauerint: longissima circuituone usque: quod in Norwagia ostendimus. Nec iniuriam quis putare debet, si aut Dani, aut Saxones, aut & andali, Cimbri (hoc est, latrones) appellentur, cui in mentem venerit, quid Alexandro responderit princeps piratarum: cum ille rogaret, quidnam illi esset quod mare teneret

in.

infectum? Hoc ipsum, inquit, rex, quod tibi, qui terrarum orbem fatigas: Sed quia ego pauculis nauibus rem perago, pirata dicor: Tu quia magnis exercitibus vim facis, Imperator diceris. Ità prorsus se res habet: Verum dixisse libera voce rex comprobabat, impunè dimittens. Quid, oro te, Romanos adegit, infectum sibi facere mundum, nisi libido dominandi, & amor habendi? Ea fuit causa Danorum, quæ illis inscriptionē faciebat, vt Cimbri, hoc est, latrones dicerentur.

CAPVT X.

EA Cimbrorum gens annis ante virgineum partum supra quinquaginta, sedibus suis egressa cum vxoribus & paruulis, nouas petere sedes annixa, per Gallias, teste in commentarijs Casare, iter tenuit in Italiam. Profectos autem patria, duxisse per Saxoniam, quæ nunc Westphalia est, & indè transmissa Rheno, in societatem belli, ex Gallijs accepisse Amburones & Tigurinos. Gallici autem scriptores, solita leuitate, Cimbro vocant Brabantinos, aut Flandrenses: & alios alijs, pro suo arbitrio deputant populis. Sed Ptolemæus, Strabo, Tacitus, Plinius, grauissimi testes, submouent Gallorum leuitatem, ostendentes qui fuerint Cimbri, habitantes in Chersoneso duorum marium. Accedit testis alius, omnibus auctoritate incomparabilis C. Casar, qui in commentarijs testatur de Cimbris: Cum enim de Aduaticis Gallorum ciuitate loqueretur, inter alia dicit: Ipsi erant ex Cimbris Teutonisque prognati, qui pertranseuntes Gallias, impedimenta cum inualidis ad arma sub præsidio reliquerunt: Qui, inquit, cum iter in Italiam & prouinciā nostram facerent, his impedimentis, quæ secum agere & portare non poterant, citra Rhenum flumen depositis, custodiam ex suis ac præsidia, sex hominum millia,
vnā